

nunquam autem crediturus fuerat Iustus a-
num usque adeo effœtam amoribus adhuc in-
dulgere puellaribus, percontatur de quo κνι-

A ὄμφ' intelligat, eiusque rei audiendæ cupidus
rogat, ut id demum quid sit properè di-
cat.

Χρ. Οὐκοῦν ἐρεῖς αὐτάσα τὴν κνισμὸν τί-
να;

Γρ. Ακουέ νυν. ἡ δὲ μοι τὴν μετὰ κνισμὸν φί-
λον,

Πενιχρὸν μὲν, ἀλλως δὲ ὑπερόσῳπον καὶ κα-
λόν,

Καὶ χηρὸν. εἰ γὰρ τοῦ δευτέρου ἐγὼ,
Ἀπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς.

Ἐγὼ δὲ ἐκείνῳ πάντ' αὐτῷ ὑπέρτερον.
Χρ. Τί δὲ ἡ δὲ, πού μάλισ' ἐδέϊθ' ἐκείνῳ;

Γρ. Οὐ πολλά, καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἤχμύετο.
Ἀλλ' ἀργυρεῖς δραχμαὶς ἀν' ἡτῆσ' εἰκοσθι

Εἰς ἰμάτιον γ' ὄκτω δὲ ἀεὶς ὑποδήματα.
Καὶ τὰς ἀδελφοῦς ἀγοράσας χιτῶνιον

Ἐκέλευσεν ἀν' τῆ μητεῖ τὴν δοιματῆριον.
Πυρρὸν τ' ἀν' ἐδέϊθ' μεδύμων τετάρων.

Χρ. Οὐ πολλά τόνυν μοι τὸν Ἀπόλλω ταῦτά
γε

Εἶρηκας. ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ' ἤχμύετο.
Γρ. Καὶ ταῦτα τόνυν οὐχ' ἐνεκεν μιση-
τίας

Αἰτεῖν μ' ἐφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὐδέκα.
Ἰνα τοῦ μὸν ἰμάτιον φορῶν, μεμνητὸ μου.

Χρ. Λέγεις ἐρῶν τ' ἀν' ἐρῶν ἐκνομίως ἄ-
τα.

Γρ. Ἀλλ' οὐχ' ἡνίκα γ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔ-
χει,

Τὸν αὐτὸν ἀλλὰ πολὺ μετέστηκεν πάνυ.
Ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τ' πλακοῦντα τουτονί,

Καὶ ἄλλα ταῖσι τῶ πίνυκος τετραγίματα
Ἐπὶ τῷ περὶ ἀσπιδος, ὑπερπούσης δ' ὅτι

Εἰς ἐσπέραν ἤξοιμι. Χρ. τί σ' ἐδρασ', εἰπέ μοι.

Σχόλια. Τὸν κνισμὸν τίνα.] ἀντὶ τοῦ κατακνισμὸν.
ἐπὶ τῆσδε ἢ καπρῶν σαπύει πλὴν χραυῶ. ἀλλως κνι-
σμὸς ἐστὶ κνισμὸς ἢ πρὸς πλὴν μίξιν βακχεῖα καὶ πύρω-
σις. ἐν τῷ οὐδὲ κατὰ κνισμὸν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐρασὸς πά-
χως. Ἐκνομίως.] ἀντὶ τοῦ ὑπερφοῦς, ὑπερβαλλόντως.
μεγάλως κνισμὸς ἢ τὸ ὑπὲρ τὸ νομισμένον. Οὐχ' ἐ-
νεκεν μισητίας.] πορνείας. οἷον ἐκ μισητίας. ἢ τὸ
μισηθῆναι καὶ ἐν τούτοις μισητίαν φησὶ, τὸ εἰς τὰς σὺν-
σίαις ἐνεπίφορον. οὐχ' ἐνεκα φησὶ τοῦ ὑπερτείν μου τῆ
ἀσελγείας. Τυτονί.] εἰκότως εἶπε τουτονί. ἔφερε γὰρ ἐν
ταῖς χερσὶν ἔξω τὸ πέμψαι μὲν αὐτῷ ἐκείνῳ, μὴ δ' ἐξ-
ασπιδῶν ἢ αὐτῶν, ἀλλ' ἀποπέμψαι πάλιν αὐτῇ.

GERARDVS. ἡ δὲ, fuit: non amplius ita-
que ipsi esse innuit, unde illi tam vehemens que-
rimoniarum causa. χηρὸν, rerum mearum stu-
diosus. Multis nominibus probat amabilem fuisse
se, propterea grauius ipsi esse nunc eo caren-
dum. του, τινός, respicit potius χηρὸν quàm ἐ-
υπερόσῳπον ἢ καλόν. δευτέρου. Indefinitum a opta-
tiui, ab anorimi δέομαι. κοσμίως, opponitur πρὸς ἀ-
τάκτως, praeposterè, inordinatè: & καλῶς πρὸς κακῶς
malè, ut fit ab iis qui non ex animo, sed coactè, &

Amore deperij. CH. qui hic amor? perge eloqui.
AN. Auscultia. erat hic quidam adolescens carus
mibi

Pauper quidem, sed honesto vultu: tum probus
Et integer. nam omnia quibus indigebam ego,
Ea perbelle, atque egregiè præstabat mihi:
Ego vicissim illi suppeditabam hac omnia.

CH. Quid ergo erat, quod à te peteret maximè?
AN. Non multa, nam reuerebatur me impen-
diò:

Aliàs erat, ut viginti drachmas posceret,
Emendo pallio: aliàs octo, calcis
Parandis: erat etiam, ut vestem sororibus

C Et matri suæ pallam emi vellet: erat denique,
Dum frumenti opus illi esset modis quatuor.
CH. Hac sanè non dixisti multa, me hercule:

Nam apparet, quod te reuerebatur admodum.
AN. Et hæc aiebat ille non se poscere,
Ut copiam sibi facerem aliquam mei:

Sed benevolentia atque amoris gratia:
Ut pallio meo amictus, meminisset mei.

D CH. Narras hominem tui amantem, plusquam
impendiò.
AN. Sed nunc scelestus eundem in me animum
non habet.

Suumque amorem longè hinc aliò transtulit.
Nam modò cum illi placentiam hanc mitterem,
& alia

Quædam catino apudè imposta bellaria:
Et dicerem me inuisuram ipsum vesperi:

E CH. Quid egit ille? dic quaeso. AN. & meam,
quam ei

perfunctoriè opus faciunt, atque ea de re ab in-
uiso se vtcunque expediunt negotio. ἄτα. Vox
hæc indicat anum in animo habuisse ordine ac
figillatim referre, quæ sufficere adolescenti sole-
bat. Iustus autem octeptam interruptit narratio-
nem. Vel de industria, & ut comico seruiret ri-
fui, dum ταῦτα protulit, totam se demonstrauit,
hoc modo significans se liberam sui copiam a-
dolescenti facere consueuiffe. Quò respiciès Iu-
stus subdit τί δὲ ἡ δὲ, ex omnibus illis rebus, & cor-
poris tui partibus, quænam illa erat, qua potissi-
mum indigebat quotidie? ἀν' ἐρῶν notans. ἐδέϊθ',
ἐδέϊτο, ab eodem δέομαι, de quo nuper. & πολλὰ. ἢ
ἡ δὲ. Iusto de re, & substantia interroganti, anus
respondet de quantitate: fingit se non intellexif-
se quorsum spectarent verba Iusti, sed in memò-
ria habere, quæ adolescenti suppeditabat, ea au-
tem pauca fuisse. ἤχμύετο, pro ἀν' ἐρῶν. Verècundè
gerebat se erga me, obseruabat me, & ita vere-
batur, ut præ pudore multa petere non auderet.
Vide autem facetum Aristophanis ingenium,
vsurpat verbum hoc in significatione ambigua,
quando-